

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
อาถรรพ์
นิตรานคร

2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบ หนึบ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แหว่ง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมนตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

คำถามชนิดนั้น ดูเหมือนรพินทร์ ไพรวลัย จะรู้ตัวล่วงหน้าอยู่แล้ว เขามองสบตาผู้ถามอย่างเปิดเผย ยิ้มละไมอยู่ในสีหน้าตอบเสียงเบา แต่ชัดเจนว่า... “ด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย สาบานว่าไม่เคยเลยครับ”

ไชยยันต์ใช้สายตาค้นหาไปตลอดเหมือนจะเข้าไปถึงความจริงใจในส่วนลึกสุด แต่ก็ไม่พบแววพิรุณปกปิดหรือเล่ห์กลใดๆทั้งสิ้น นอกจากประกายแห่งมิตรอันรักสนิท เขาก็ถอนใจออกมาเบาๆอีกครั้ง

“ขอบคุณมาก ผมก็อยากรู้แค่นี้แหละ เชื่อเหมือนกันว่าคุณคงไม่ปิดผมหรอก...”

วันระยะไปครู่หนึ่ง ไชยยันต์ก็ยกไหล่ หัวเราะเบาๆ

“ผมรู้ว่าคุณคงจะถามผมว่า มีอะไรหรือ...ที่ทำให้ผมถามคุณเช่นนี้ แล้วทำไมคุณถึงไม่ถามผม”

“ผมไม่ชอบซักถามอะไรใครโดยไม่จำเป็นหรอกครับ”

รพินทร์ตอบเนิบ ๆ คิ้วขมุกหรือออกมาจุดสุมบ้าง ขณะนี้
สีหน้าของเขาดูอ่อนโยนเยือกเย็นยิ่ง

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ามันไม่เกิดประโยชน์อะไรแก่ใคร
ขึ้นมา”

“ก็แปลว่าคุณรู้อะไรตลอดแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องถาม”

“ผมก็ไม่แน่ใจว่า ผมรู้อะไรบ้าง และก็ไม่ใช่สิ่งที่ผม
จะต้องสนใจพะวงอยู่ด้วย หน้าที่ของผมซึ่งมีอยู่ในขณะนี้ก็คือ
ดูแลทุกคนในคณะให้ได้รับความปลอดภัย และนำทางไปให้ดี
ที่สุดสู่จุดหมายปลายทางตามเงื่อนไขสัญญา”

“ถ้าคุณคิดว่า คุณเป็นเพื่อนของผม ก็ไม่ควรจะแสดง
อาการเฉยเมยใจดำกับเพื่อนเกินไปนัก”

หางเสียงของไชยยันต์ดังอย่างน้อยใจ

รพินทร์ยิ้มให้อีกครั้ง เอื้อมมือมาจับข้อมือไชยยันต์ไว้บีบ
เบา ๆ

“ขออภัยครับ ถ้าหากผมจะพูดหรือแสดงอะไรสื่อให้เห็นว่าเป็นการใจดำเกินไปหน่อย โปรดบอกสิครับว่า ผมจะช่วยเหลืออะไรคุณไชยยันต์ได้บ้างในด้านเรื่องส่วนตัว ผมยินดีเสมอ”

“เรากำลังคุยกันอย่างเพื่อน ผมอยากจะถามความเห็นปรึกษาหารือ และอยากจะให้คุณพูดอะไรออกมาบ้าง แต่คุณก็สงวนท่าทีเหลือเกิน จนกระทั่งผมไม่ค่อยจะกล้าพูดอะไร”

“ผมพอจะเข้าใจความรู้สึกของคุณไชยยันต์ขณะนี้ดีครับ และที่ลูกตามมาด้วยนี้ ก็หวังจะเป็นเพื่อนคุณนั่นเอง แต่ผมก็ไม่ทราบว่าจะพูดอะไรให้เป็นที่พอใจคุณไชยยันต์ได้หรือเปล่า คิดว่าผมรู้อะไร...หรืออยากจะถามอะไรก็เชิญสิครับ ผมจะตอบให้ตามจริงที่สุดทีเดียว นี่คุณไชยยันต์ไม่ถาม ผมก็ไม่ทราบจะเริ่มต้นอย่างไรเหมือนกัน”

พลางจอมพรานก็หัวเราะ

“ไหน...มีความลับบอกอะไรหรือครับ เอาละ ผมเป็นฝ่ายถามคุณไชยยันต์เอง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยิ้มออกมาได้อย่างขันๆ

“ก็ไม่ถึงกับความลับคับอกอะไรหรอก เพียงแค่มีอะไรบางอย่างมันมารบกวนอยู่ในหัวใจ และ...เอ จะพูดว่ายังไงดีล่ะ...มันรบกวนทั้งหัวใจและร่างกายนั้นแหละ เลยทำให้นอนไม่หลับ ความจริงมันหนักไปทางอารมณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์กับกายโดยตรง เสียมากกว่า”

ไชยยันต์ชักพูดสับสน แล้วสบอะไรพำ คราวนี้รพินทร์พาซื้อเพราะคิดไปไม่ถึง ถามว่า

“เป็นยังไงหรือครับ”

อีกฝ่ายหนึ่งแยกเขี้ยว ยกมือกุมขมับ คำรามออกมา

“ฮิโระ ผู้กอง! เมื่อตะกี้นี้ละ คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่าผมไม่ได้ฝันถึงไอ้ผีดิบมันตรัยบ้าบออะไรนั่นสักนิด ผมกำลังฝันแบบเวทตรีม แล้วก็ถูกปลุกตื่นพรวดพราดขึ้นมาเสียก่อนที่มันจะตลอดรอดฝั่ง ประสาหมันเลยตึงเครียดปวดหัวอยู่เนี่ย ถ้ามันฝันจบเรื่องไปเสียก็จะได้รู้แล้วรู้รอด นอนหลับสบายไปแล้ว”

จอมพรานลืมนตาโพล่ง เทบจะหัวเราะออกมายอหยา แต่แล้วก็สะกดกลั้นไว้เสีย มองดูอดีตนายทหารหนุ่มด้วยความเห็นอกเห็นใจยิ่ง

“ตายจริง! ขอโทษเถิดครับ ที่ทำให้คุณไชยยันต์ชะงัก
ค้างเติ่งอยู่แค่นั้นเพราะความตกใจ เอาใจดีไหมครับ ผมก็เห็นใจ
คุณไชยยันต์เหลือเกิน เรื่องของเรื่องก็คือว่าคุณไชยยันต์ย้าย
ที่นอนผิดไปจากที่เดิมนั่นเอง ย้ายกลับไปทีเก่าเสียก็สิ้นเรื่อง
แล้วฝันต่อ...”

“ฮ้า!”

ไชยยันต์ตาเหลือก

“พูดเป็นเล่นไปได้ ผู้กองเกาะ”

“ไม่ได้พูดเล่นครับ พูดจริง”

ไชยยันต์มองกลับไปยังตำแหน่งที่นอนอันมีดสลัว
เห็นเงาของดารินกับมาเรียนนอนเป็นภาพตะคุ่มเคียงกันอยู่
ในขณะนี้ แวดล้อมห่างออกไปเป็นกองไฟ พวกพรานพื้นเมือง
นอนรวมกลุ่มกันอยู่อีกทางหนึ่ง ห่างออกไปอีกบนก้อนหิน
ริมปากทางขึ้นเนินที่ปัก เชษฐากับบุญคำกำลังนั่งคุยกันอยู่
หันลงไปเบื้องล่างแล้วเหลียวกลับมามองหน้ารพิณอีกครั้ง

“จะยุให้ผมเสียคนซะแล้วสิ ผู้กอง! ก็เห็นอยู่แล้วว่าพวกเรา
อยู่กันออกพร้อมหน้า มีแต่คุณกับผมเมื่อไร น้อยก็นอนอยู่นั้น
เซซฐากับตาบุญคำ...ว้า!”

แล้วไชยยันต์ก็เอื้อมมือมาผลักอกจอมพราณอย่างสัพยอก
ปล่อยเสียงหัวเราะะพริตๆในลำคอ สันหัวดิก

“เชื่อผมเถอะครับ แล้วดีเองแหละ ดีกว่ามานั่งปวดศีรษะ
อยู่เช่นนี้ ผมไม่ได้หมายความว่าจะให้คุณไชยยันต์ทำอะไร
เอิกเกริกผิดกาลเทศะเกินไปนัก ซึ่งแน่ละ มันเป็นไปได้
ในภาวะเช่นนี้ เพียงแต่แนะทางออกแบบเบาๆให้เท่านั้น รับรอง
ไม่มีอะไรกระโตกกระตากหรอก เอาไหมครับ ผมจะไปสะกิด
บอกเมียให้”

ไชยยันต์ทำตาเหลือกอีกครั้ง จ้องหน้าเขม็ง ชะโงกหน้า
เข้ามาใกล้

“คุณนะเธอ จะไปบอกเมีย?”

“ผมนี่แหละ”

“บอกว่ายังไง?”

“เถอะนะ เป็นหน้าที่ของผมเอง”

“เอ๊ะ...!”

“ทำไมเอ๊ะ? เอ๊ะทำไม?”

“ชักสงสัยเสียแล้วแฮะ ก็ไหนคุณบอกว่าคุณไม่เคย...
ว่า แค่นี้!”

“ไม่เคยอย่างที่คุณไชยยันต์เคย”

“อ้าว! แล้วเคยอย่างไหน?”

รพินทร์เอียงหน้าเข้ามากระซิบเบาที่สุดริมหูไชยยันต์
อีกฝ่ายหนึ่งใจหายวาบหลับตาแน่น หดคอดลง

“โดนเข้าเหมือนกันรึอ!!?”

“ที่แปลอครับ ไม่ทันระวังตัวจริงๆ ก็คุณไชยยันต์นั่นแหละ
เป็นต้นเหตุ เปลี่ยนที่นอนก็ไม่บอกให้รู้ตัว หล่อนคงกะเล่นงาน
ผมมานานแล้ว”

“ตายหะ!...ผมไม่ยักรู้สึกตัวเลยสักนิด คินนั้น”

“ก็ถ้าคุณไชยยันต์จะเข้าไปข้างแล้ว ผมก็เคยรู้เสียเมื่อไหร่ ว่าแต่เคยบ้างหรือเปล่าล่ะ”

ไชยยันต์กระตือรือร้นลาลงคอฝืดๆ ยอมสารภาพโดยดี

“อือ! จะเข้าไปให้เหมือนกันแหละ เอจอย่างคาดไม่ถึงทีเดียว แล้วนี่ เซษฐา...”

“รายนั้นเห็นจะไม่กล้าแผ้วพานเข้าไปใกล้หรอกครับ สังเกตดูท่าทางจะกลัวเกรงอยู่มาก”

“แล้วนี่หล่อนจะรู้ไหมว่า เราสองคนรู้จักกันหมดแล้ว?”

“ถึงจะรู้ว่ารู้ ก็ไม่แคร์หรอกครับ สมัยที่ผมยังเป็นลูกจ้างผิวของหล่อน นำออกสำรวจป่า เรานอนกันแบบนี้แหละ...บนผืนผ้าใบปูเดียวกัน ไม่มีเต็นท์กัน ทั้งๆที่ผมนอนดำตาอยู่ทนไต่หล่อนชวนผิวเมคเลิฟต่อหน้าต่อตาผมเสียงั้นแหละ ตาผิวเสียอีกยังกระดาก แต่หล่อนไม่มีเลย ผมต้องเผ่นกลางดึกออกมานอนตากน้ำค้างกับพวกลูกหาบ บอกตามตรง ตอนที่เราเดินทางสวนกับช่างป่าครั้งแรก และรู้ว่าว่าฮอฟมันและเมย์ตั้งแคมป์แล้วขาดเสบียงหลงป่าอยู่ ซึ่งพวกเราจะต้องเดินทางไปพบและให้การช่วยเหลือ ผมนะใจแป้วแล้ว รู้ล่วงหน้าว่าเรื่อง

ยุ่ง ๆ มันจะต้องเกิดขึ้นแน่ แล้วมันก็จริงทุกอย่าง ก็ยังโชคดีอยู่บ้างหรอก ที่ ดร.ฮอฟมันบังเอิญตายเสียก่อน เหลือหล่อนเป็นหม้ายอยู่คนเดียวและร่วมทางมากับเรา ถ้าไม่ฉันผมว่า... คุณไชยยันต์กับตาฮอฟมัน มีหวังฆ่ากันตายกลางป่านี้เอง”

“จริง! ตาฮอฟมันนั่นแหละ คงจะฆ่าผม!”

ไชยยันต์พยักหน้า พุดเสียงหนักๆ ในลำคอ

“คุณเก่งมากนะ ที่รอดพ้นสันดอนมาได้โดยไม่ตกอยู่ในฐานะ ‘ฆ่าตัวมันเสีย แล้วปล้ำเมียมันกลางป่า’ จากสิ่งแวดล้อมที่เจตนาจะยุยวเหลือเกิน เป็นผมก็ไม่กล้ารับรองเหมือนกัน ถ้าโดนแบบนั้น”

“ก็ไม่ใช่การร่ายนักหรอกครับ ที่รอดสันดอนชนิดนั้นมาได้ ผมเองก็ไม่ใช้พระอิฐพระปูนอะไร หูดหวิดล่อแหลมอยู่เหมือนกัน ต้องใช้ขันติอุเบกขาขั้นสูงสุด แต่นั่นก็เต็มกลืน สำนึกในหน้าที่อย่างเดียวกัน คอยเหนี่ยวรั้งเตือนสติไว้ ผมทรยศต่อนายจ้งไม่ได้ แม้สิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์จะเข้าวนลักเพียงใดก็ตาม”

“ถามจริง ๆ อีกสักครั้ง เมย์เคยยั่วคุณอย่างเจตนาบ้างไหม?”

“โธ่...”

พรานใหญ่คราง

“ผมไม่เคยเอาสุขภาพสตรีคนไหนมาวิจารณ์ให้ใครฟังเลย เป็นความสัตย์จริงครับ คุณไชยยันต์ ข้อนี้ผมถือเป็นมรรยาทอย่างเคร่งครัด เป็นธรรมชาติข้อหนึ่งของลูกผู้ชายที่เดียว แต่สำหรับรายนี้ ไหนๆ เราก็พูดกันอย่างเปิดอกแล้ว และคุณไชยยันต์ก็บอกว่าต้องการจะปรึกษาปัญหาคับอกกับผม ผมก็ยินดีที่จะบอกให้ทราบตามจริง ซึ่งหวังว่าคงจะเป็นประโยชน์อะไรต่อคุณบ้าง สำหรับการตัดสินใจในด้านส่วนตัวต่อไป... ไหนว่ายังงั้นนะครับ หล่อนเคยยั่วผมโดยเจตนามาบ้างไหมงั้นหรือ?”

เว้นระยะหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“จะเจตนาหรือไม่เจตนาผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่แม่เจ้าประคุณเคยเปลือยกายล่อนจ้อนไล่ปล้ำผมมาแล้ว

หลายครั้ง เคยแม้กระทั่งเอาปืนยิงผม เมื่อผมพยายามบ้ายเบี่ยง หลีกหลบไม่ยอมให้ความประสงค์ของหล่อนสัมฤทธิ์ผล”

“ชิบหาย!!”

“เทวดาอารักษ์ทั้งหลาย ถ้ามีจริงก็คงจะให้ภัยผมในการ พุดความจริงข้อนี้ต่อบุคคลที่ผมถือว่าเป็นเพื่อนซึ่งต้องการ ความจริงจากผม”

“แก้ผ้าไล่ปล้ำคุณ”

“ไม่เฉพาะแต่ผมหรอกครับ อาจเป็นคุณไชยยันต์เอง ซึ่งโดนมาบ้างแล้วก็ได้ เว้นไว้แต่จะไม่พูดเท่านั้น”

“แล้วก็เลยเอาปืนยิง?”

“เฉียดศีรษะผมไปแค่เส้นยาแดงผ่าแปดเท่านั้น วันนั้น ผมก็นึกว่าผมตายแน่แล้วเหมือนกัน แล้วก็ไม่มีทางจะช่วย ตัวเองใดๆได้เลย พอดีเหตุการณ์อย่างอื่นมันแทรกเข้ามา เสียก่อน ทำให้รอดพ้นวิกฤติการณ์ไปได้อย่างหวุดหวิด”

“เหตุการณ์อย่างอื่นอะไร ที่ว่าเข้ามาช่วยไว้?”

ไชยยันต์ชักแทบจะไม่หายใจ

“เรื่องมันเป็นยังงี้ครับ บ่ายวันนั้นฮอฟมันหลับบนแคมป์ เมย์ลงไปอาบน้ำในลำธารข้างล่างคนเดียวตามลำพัง ผมเดินสำรวจป่าผ่านธารที่หล่อนอาบน้ำอยู่ก็เตือนให้รีบขึ้น หล่อนปรีเข้ามาเล่นงานผมทีเดียวเพราะโอกาสเหมาะ เราเจอกันลำพังสองต่อสองเท่านั้น ผมสลัดหลุด...จะเดินขึ้นลำธารอีกฟากหนึ่งขึ้นแคมป์ พอหันหลังให้เท่านั้น แม่เจ้าประจุกกดผมตมเข้าไปด้วย .45 เส้นผมบนหัวร้อนฉ่ที่เดียว หมวกกระเด็นหลุดจากหัวไป ระหว่างที่ผมยืนตะลึงทำอะไรไม่ถูกอยู่ ฮาฮอฟมันได้ยินเสียงปืนก็ตกใจตื่น คว่าอะไรเฟี้ยววะตะโกนเรียกเมย์เอ็ดลงมา บังเอิญเหลือเกิน มีงูเหลือมขนาดย่อมๆตัวหนึ่งพันกึ่งไม่อยู่ไม่ห่างจากที่เรายืนกันอยู่เท่าไรหรอก เมย์อาจได้สติหรือมีสำนึกในส่วนดีงามเกิดขึ้นมาได้ในขณะที่นั้นอย่างปัจจุบันทันด่วน เลยนึกกระสุนอีกนัดหนึ่ง ระเบิดหัวงูเหลือมตัวนั้นแหลกไปแล้ว โยนปืนมาให้ผม ตัวเองก็หลบไปแช่น้ำบังกอนหินไว้เสีย พอผิวมาถึง ก็เลยเข้าใจเอาเองจากภาพที่เห็นว่า...เมย์ลงมาอาบน้ำ งูเหลือมมันกำลังจะเล่นงาน พรานนำทางคือผมเองผ่านมาเห็น เข้าก็เลยยิงงูตัวนั้น ช่วยเหลือเมย์เขาไว้”

กล่าวจบรพินทร์ก็ถอนใจเฮือก โคลงศีรษะซ้ำๆ

“ฮิสทีเรียขั้นรุนแรงที่สุด โรคบ้ากามขั้นสมอง!!”

ไชยยันต์พูดลดโรฟันออกมา

“คงไม่ถึงขั้นนั้นหรอกครับ แต่เป็นอย่างที่ผมเคยบอกคุณไชยยันต์ไว้เสียมากกว่า คือเมย์เป็นคนฮิสเทรีเกินไปในทุกด้าน แม้กระทั่งด้านกามารมณ์ นิยมลัทธิ ‘ฟรีลฟ์’ แล้วก็มีอาการจิตพาธเจือปนอยู่บ้างเล็กน้อยเหมือนกัน ประเภทแซโดแมโซคิสต์ ประกอบกับความถือดีเอาแต่ใจตัว และเลือดร้อนไม่ชอบให้ใครขัดใจ วันนั้น วันที่ผมพยายามผละหนึะร่างเปลือยของหล่อน และหล่อนก็เอาปิ่นยิง ผมคิดว่าคงจะเกิดจากความโมโหระคนอายเสียมากกว่า ในข้อที่ว่าหล่อนเสนอแล้วผมไม่สนองตอบ และก็ยังนึกขบใจหล่อนอยู่ทุกวันนี้ ในกรณีที่เรียนผูกแล้วก็แก้ได้สำเร็จ ช่วยให้ผมผ่านพ้นวิกฤตการณ์ครั้งนั้นมาได้ ถ้าหล่อนเป็นฮิสทีเรียบ้าคลั่งจริงอย่างคุณไชยยันต์ว่า เมื่อผมขัดใจหล่อนก็น่าจะยิงผมคว่ำไปแล้ว และเป็นการง่ายเหลือเกินที่จะบอกกับผัวหล่อนว่า หล่อนฆ่าผมเพื่อป้องกันตัวจากการถูกข่มขืนปลุกปล้ำ ตาผัวต้องเชื่อสนิท แต่นี่หล่อนก็ยังไม่บ้าจนถึงกับเจตนาฆ่าผมเพียงแค่ขัดใจ ไม่สมประสงค์ เป็นการยิงขู่ให้เห็นว่าฤทธิ์การเอาตามใจตัวของหล่อนมันร้ายกาจเท่านั้น เป็นการขู่ให้รู้ไว้”

“เมย์รักคุณรี?”

เป็นคำถามแบบตรงไปตรงมาอีกครั้งจากไชยยันต์ผู้ซื่อ
จิต

ผู้ถูกตั้งคำถามหัวเราะ แล้วสั่นศีรษะแหม่มซ้ำแต่มันคงยิ่ง

“ผมกล้าสาบานว่า ไม่ใช่รัก เมย์ไม่เคยรักใครเลยแม้แต่
ตัวของหล่อนเอง แต่หล่อนชอบผู้ชายมาก...โดยเฉพาะผู้ชายที่
รูปร่างแข็งแรง หน้าตาดี ก็บอกแล้วยังไงว่าเหมือนผู้ชายเจ้าชู้
คนหนึ่งที่ชอบผู้หญิงตะไปหมด ยิ่งสำหรับผมเอง ใครๆเขาพูด
กันว่า ผมเป็น ‘ไอ้ถึก’ อยู่กลางป่า ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิง
คนไหนเลย เมย์คงได้ยีนกิตติศัพท์นี้ และเจตนาอยากจะลองดี
เสียมากกว่า ผมยิ่งแสดงว่าไม่สนใจกับหล่อนเท่าใด หล่อนก็
ต้องการจะเล่นงานผมในด้านนี้ให้ได้ นี่ถ้าสมมติว่าผม
สนองความต้องการของหล่อนเพียงครั้งเดียวเสร็จสิ้นไปแล้ว
หล่อนก็คงไม่สนใจอะไรกับผมอีก หันไปหาเหยื่อรายใหม่ต่อไป
อีกตามนิสัยของหล่อน”

ไชยยันต์ตอบให้ล่ำพินทุ์โดยแรง

“จริงที่สุด ขอนี้จริงที่สุด เพื่อนยาก! ผมเองก็รู้เห็นมากับตัวเองแล้วในสิ่งที่คุณพูด ยอมรับสารภาพว่าเราเคยมีอะไรต่อกันแล้ว และผมก็บ้ำพอที่จะขอแต่งงานกับหล่อน แต่ห่าเหวอะไรนั้นก็ไมรู้ หล่อนปฏิเสธวะ! แล้วก็พูดทำนองว่า ถ้าเกิดนึกอยากจะรักกันขึ้นมาเมื่อไร ก็ค่อยดำเนินเรื่องรักนั้นเป็นคราวๆไป ตามความพอใจเหมาะสมของแต่ละฝ่าย หล่อนเกลียดการถูกผูกมัดด้วยการแต่งงาน ผู้หญิงอะไรพรรค์นี้ก็ไม่รู้ดอก...ชิบหาย!”

จอมพรานสบตาผู้เป็นทั้งมิตรและนายจ้างเขาเต็มตาอีกครั้ง ถามขริมๆว่า

“คุณไชยยันต์รักหล่อนหรือครับ?”

นั่นก็เป็นคำถามแบบตรงไปตรงมาเช่นกัน ในลักษณะที่สนทนากันแบบเปิดใจ

“ผมบอกไม่ถูกว่ารักหรือเปล่า แต่บอกตามตรงว่าจิตใจอยู่มากทีเดียว แล้วก็ไม่รังเกียจอดีต แต่ขอให้อยู่ดีสิ้นสุดลงเพียงแค่การแต่งงานของเราเท่านั้น ผมก็พร้อมแล้วที่จะรับหล่อน

เป็นเมีย แต่หล่อนกลับไม่สนใจข้อเสนอของผม ยืนยันอยู่แต่ว่า
จะขอตก...ต่อไปตามใจชอบ”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็สບถสบานสาปแช่งฟ้าไปหมด
อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มขันๆ

“นั่นก็เป็นความดีข้อหนึ่งของเมย์นี่ครับ ที่ไม่ได้โกหก
หลอกลวงเลย หล่อนนึกคิดอย่างไร ชอบอย่างไรก็บอกกับ
คุณไชยยันต์ไปตามตรงเช่นนั้น ดีกว่าที่จะมาอำพรางกัน ผู้หญิง
อย่างนี้ก็หายากอยู่เหมือนกัน แล้วคุณไชยยันต์ว่าอย่างไรครับ
เมื่อหล่อนตอบคุณเช่นนั้นแล้ว ยังจะคิดของแต่งงานกับหล่อน
อยู่อีกหรือเปล่า?”

“เรามั่นคนไทยแท้ รพินทร์ ผมเชื่อว่าพวกเราทุกคนคง
ไม่ชอบให้เมียของเราไปพัวพันกับผู้ชายอื่นตามใจชอบ ยกเว้น
แต่เราจะเปลี่ยนสัญชาติเป็นแมงดาหรือแมลงสาบ แล้วก็
หวังผลประโยชน์ร่วมอยู่ด้วยในการยินยอมอย่างอัปรียส์กบาล
ในข้อนี้”

“ผมทราบว่าคุณไชยยันต์ชอบเมย์อยู่มากทีเดียว และ
อยากจะให้อะไรต่ออะไรในอุปนิสัยสันดานเดิมของหล่อน

ถูกดัดแปลงมาอยู่ในอุดมคติความต้องการของคุณ และเมื่อเห็นว่าจะไม่สำเร็จ คุณก็วุ่นวายใจกลัดกลุ้ม แล้วก็รู้สึกปวดร้าว”

“คุณจะเกณฑ์ให้ผมยอมรับออกมาว่า ‘รัก’ หล่อนกระมัง”

“อย่าให้ผมกะเกณฑ์อะไรเลยครับ คุณไชยยันต์ย่อมจะรู้สึกตัวเองดีอยู่แล้ว”

“ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ผมไม่ได้ ‘รัก’ ผมบอกว่าเพียงแต่ ‘ชอบ’ เท่านั้น ไอ้ที่ชอบก็เพราะ ‘สวย’ เนื้อหนังมังสาเหมาะสำหรับธุรกิจประเภทนี้ น้ำใจในด้านอื่นๆ ทั่วๆ ไปก็กว้างขวางเหมือนผู้ขายออกสามศอก ฝีมือลายมือก็ดี พูดกันตรงๆ ก็คือเก่งนั้นแหละ ผู้หญิงรูปสวยเก่งกล้าสามารถ ก็เป็นเสน่ห์หรือจุดเด่นให้ผู้ชายชอบทุกคนไปแหละ แต่ไอ้พฤติกรรมอันสำส่อนนี่ซิ เป็นเรื่องที่จะรับเข้ามาร่วมวงศ์วาน ยอมให้เป็นแม่ของลูกเราไม่ได้ นี่เป็นการหยิ่งอย่างโง่ๆ ของผู้ขายทางภาคตะวันออก เช่นเรา ตัวเราเองเจ้าชู้สำส่อนกับใครก็ได้ แต่เราไม่ชอบให้เมียของเราทำอย่างนั้น”

“สมมติว่าถ้าหล่อนยอมรับกับคุณไชยยันต์ว่า จะเลิกนิสัย และอารมณ์แบบนี้โดยเด็ดขาดละ คุณไชยยันต์จะรับหล่อนไว้ไหม?”

ไชยยันต์โบกมือ

“ไม่มีทางหรอก เราได้พูดกันแล้วในเรื่องนี้ หล่อนก็ได้ปฏิเสธผมไปอย่างมั่นคงแล้วว่า ถึงอย่างไรก็จะเอาตามใจตัวตามเดิมอยู่เช่นนั้น และผมก็แน่ใจด้วยว่าหล่อนเลิกไม่ได้ มันก็เหมือนกับสุนัขที่ไม่อาจจะเว้นอาจมาได้นั่นแหละ...ขอโทษ ถ้าหากจะเปรียบเทียบแรงไปหน่อย”

กล่าวจบ ไชยยันต์ก็เอามือกุมขมับอย่างเดือดดาล ปวดๆคันๆที่ใจ รพินทร์คงยิ้มๆอยู่เช่นนั้น มองดูนายจ้างและมิตรผู้สับอรรถาสัยของเขาอย่างซึ้งซาบเท่าทันเข้าไปในส่วนลึกต่างสับสนหรือเจียบๆกันไปครู่ ไชยยันต์ถามน้ำเสียงไม่มีความสุขมากกว่า

“ขอโทษ ที่ต้องพูดไปถึงคนตายแล้วอีกสักครั้ง ทั้งๆที่ผมไม่อยากจะพูดเอาแกขึ้นมาอีกเลย ตาฮอฟมันรู้จักกับคุณสนิทสนมมาก่อนที่จะแต่งงานกับเมียคนนี้ไม่ใช่หรือ?”

“ครับ”

“เขาไม่รู้หรือหรือว่า เมียของเขาเป็นผู้หญิงนิสัยร้ายกาจ
อย่างนี้?”

“เอ ข้อนี้ ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ฮอฟมันไม่ใช่คนโง่งง
นัก เขาอาจรู้ดีกว่าเราก็คงได้ แต่เขาเป็นคนชั้นปัญญาชน
อายุวัยก็ล่วงเข้าไปมากแล้ว ไม่เลืือตร้อนจริงจังเหมือนอย่าง
คุณไชยยันต์ ความประพฤติข้อนี้ของเมียก็เลยถูกมองข้ามไปเสีย
ไม่ถือเป็นเรื่องสลักสำคัญอะไร ประกอบกับทัศนคติของพวก
ตะวันตกด้วย ถึงพวกตะวันออกหรือคนไทยเราเองผมก็เห็นมี
อยู่บ่อยๆ เมียไปรำนอยู่กับผู้ชายอื่นทั่วไป ผัวก็ยังทำเป็นใจเย็น
อยู่ร่วมกันมาได้โดยตลอด ไม่ถึงกับต้องเกิดเรื่องรุนแรง
แตกแยกอะไรขึ้น ส่วนมากเป็นชายแก่มีเมียสาว หลงเมียและ
ง้อเมียอยู่มาก จะไปเจ้าชู้กับใครก็ช่าง ขออย่างเดียวอย่าทอดทิ้ง
เขาไปเท่านั้น ตาฮอฟมันก็อาจตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้
เพราะแก่แก่กว่าเมย์คราวพ่อ เท่าที่ผมเห็น...คุณนี้ก็ดูว่าจะรักใคร่
กลมเกลียวกันดี หยอกล้อกะหงุกกะหนิงกันทุกวัน เมย์ไม่ได้
แสดงอาการห่างเหินหรือรังเกียจอะไรสามมีแก่ของหล่อน แต่
นั่นแหละ...พอหลับตาก็ไปเจ้าชู้กับผู้ชายอื่นบ้างเป็นอาหารว่าง

ถึงผัวรู้...แต่ถ้าไม่ตำตาทนโทก็คงเลยไม่อยากเอาเรื่อง เลยทำให้
คู่นี้อยู่ร่วมกันได้มาจนกระทั่งฮอฟมันเป็นฝ่ายตายจากไปเอง”

“ข้อนี้ผมพอจะรู้เหมือนกัน เพราะเมย์เคยบอกว่าถึงขั้น
เคยทำผัวของหล่อนหย่า แต่ตาฮอฟมันไม่ยอมหย่าให้ ว่าแต่กับ
คุณเถอะ เคยเดินป่าร่วมกันมาหลายครั้ง ตาผัวไม่เคยแสดงท่าที
หึงอะไรคุณบ้างหรือ...เมย์ออกไวไฟแบบนี้”

“ไม่หรือครับ เพราะผมเองไม่เคยแสดงอะไรให้
ดร.ฮอฟมันระแวงแคลงใจในตัวเลย และโดยแท้จริงจิตใจของผม
ก็บริสุทธิ์ ไม่ได้ทุจริตอะไร ฮอฟมันไวใจผมมาก หรือจะลองใจ
ก็ไม่ทราบได้ เคยให้เมย์ขึ้นห้างยิงสัตว์กับผมสองต่อสอง
ตลอดทั้งคืนเสียด้วยซ้ำ”

“อ้าว! ไม่เป็นโอกาสอันดีงามให้แม่เจ้าประคุณสูบลีด
คุณเสียหรือครับแบบนี้”

“ก็ไม่มีอีกนั่นแหละ เพราะพอผมเห็นท่าไม่ดี ก็เลยแกล้ง
ทำเป็นไขจับสั้นๆเสีย เมย์รำคาญเสียด้วยซ้ำ แทบจะถีบผม
ตกจากห้าง แล้วก็มัวพะวงกับอาการเจ็บไข້ของผมเสียลืมหิน
ที่จะเล่นงาน จึงรอดตัวไปได้ ดูๆก็เหมือนกับว่าผมนี่มัน

“ไม่เอาไหนเลย โธ่! ความจริงทำไมผมจะไม่อยากพัต คุณไชยยันต์ ก็อยู่กับตัวเองดีแล้ว...มโนธรรมเท่านั้นที่มาสกัดอำนาจฝ่ายต่ำไว้”

ไชยยันต์มองดูจอมพราน อย่างนิยมลึงซึ่งอยู่ในห่วงลึงของจิตใจ

“คุณนี่มันสุภาพบุรุษใจเพชรจริง ๆ นะ คงจะหาไม่ได้อีกแล้ว สำหรับผู้ชายที่มีจิตใจกล้าแข็งหนักแน่นมั่นคงเช่นนี้ ผมเองก็พยายามจะเป็นอย่างคุณนั่นแหละ แต่ก็ทนไม่ไหว ถึงได้ถลาล່อนเป็นฝ่ายเปิดฉากก่อน ก็คงจะเหมือน ๆ กับที่ล່อนเคยหมายเล่่งงานคุณมาแล้วนั่นแหละ เพียงแต่ว่าคุณผ่านพ้นหลีกหลบไปได้ แต่ผมเสียท่า เสียตัว!”

“ชีวิตของผมเสี่ยงภัยอยู่กลางป่าครับ คุณไชยยันต์...”

จอมพรานเอ่ยแผ่วเบา แต่น้ำเสียงแจ่มใสมั่นคงไปด้วยความรู้สึก

“สัจจะและความสุจริตเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดในการดำรงชีพ มันเป็นธรรมชาติหนึ่งของคนที่มีความซื่อสัตย์อย่างผม และผมถือมันที่สุด ครั้งนั้น เมย์ยังมีสามมืออยู่ ไม่ใช่ผู้หญิงตัวเปล่า แต่ถ้าเป็น

หม้ายอย่างเตี้ยวนี่ และผมโดนเข้าอย่างนั้นก็ไม่กล้ารับรอง เหมือนกันว่า ผมจะหลวมตัวหรือเปล่า ผมไม่ตำหนิคุณไชยยันต์เลย กลับเห็นว่าทำถูกต้องแล้ว ผมเองก็เชื่อมั่นานแล้วว่า คุณไชยยันต์คงไม่ยอมให้เมียตำคุณว่า ‘ไอ้จิ้ง’ เหมือนเช่นที่หล่อนตำผมมาแล้ว”

ไชยยันต์ตบไหล่รพิินทร์เต็มแรงอีกครั้ง

“พับฝ่าเถอะ คุณพูดอะไรยังกับเห็นมาด้วยตางั้นแหละ หล่อนตำผมอย่างที่คุณว่านี่จริงๆ ตำว่า ‘ไอ้จิ้ง!’ ”

“อ้าว! เจอะเข้าจริงๆ นะหรือครับ”

“ก็เพราะตำว่า ‘ไอ้จิ้ง’ นะสิ ผมถึงได้ ‘จิ้ง’ เข้าให้ มันทนไม่ไหวจริงๆ ผมเองไม่เคยมีสันดานกักขพะหยาบซ้ำ คิดที่จะล่วงเกินอะไรหล่อนมาก่อนเลย แต่หล่อนทำทลายเหลือเกิน บีบบังคับผม”

“พอหลวมตัว ก็เลยพลั้งหลวมใจเข้าไปด้วย?”

“คงไม่ถึงอย่างนั้นกระมัง แต่ผมก็ยอมรับว่าเป็นคนใจอ่อน และคิดอะไรง่าย ๆ มีความประทับใจอะไรหลายๆ อย่างที่ผม

มองเห็นจากผู้หญิงพิสดารคนนี้ ระหว่างที่เราหลงป่าร่วมชีวิตอยู่ด้วยกันตามลำพัง หล่อนเป็นเพื่อนตายเพื่อนแท้ บางขณะก็น่าสงสาร ผมเคยคิดว่าผมรักหล่อนเหมือนกันแหละ แต่อีกใจหนึ่งมันก็ค้านอยู่ ว่าแต่เนี่ยแหละ...ผมคิดอะไรได้อย่างหนึ่งแล้ว คุณกับผมมารวมมือกันแก้เผ็ดแม่เจ้าประคุณนี้ให้สะใจ หายร้านเสียที่เอาไหม ใช้ระบบหนามยอกเอาหนามบ่ง เกลือจิ้มเกลือ เอาเสียให้เซ็ด”

พร้อมกับพูด ไชยยันต์ดาวาวขึ้นมา

“เกลือจิ้มเกลือยังงัยกันครับ?”

“โอกาสใดโอกาสหนึ่ง พอแผลลัษตาคคนอื่น ๆ เราสองคนช่วยกัน...”

จอมพรานลัษตาทไต แทบจะปล่อยก้ากออกมา กัดริมฝีปากกลืนไว้

“คุณไชยยันต์คนเดียวก็น่าดีแล้วนี่ครับ ทำไมจะต้องให้ผมร่วมมือด้วย อย่าคิดเคียดแค้นพยายามหาหรือคิดที่จะลงโทษอะไรเมย์นักเลยครับ ผมทราบดีว่าคุณไชยยันต์พูดออกมาด้วยความเจ็บใจมากกว่าอย่างอื่น โดยใจจริงแล้ว...ถ้าเมย์ชอกช้ำหรือ

เจ็บปวดอย่างใด คุณไชยยันต์ก็ยอมจะต้องเจ็บปวดไปด้วย เอาหล่อนไว้ดูเล่นสักคนเถอะครับ อย่าไปคิดจริงจังอะไรนัก อย่างน้อยที่สุดหล่อนก็ยังพอจะเป็นเพื่อนแก้เหงาให้คุณไชยยันต์ได้ในระยะทางเปล่าเปลี่ยวกันดารข้างหน้า และก็ได้เคยเป็นมาแล้ว มัวแต่มานั่งเคียดแค้นสาปแช่งหล่อนอยู่นี้ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร คุณไชยยันต์จะยิ่งฟุ้งซ่านใหญ่ เชื้อผมเถอะครับ กลับเข้าไปนอนเสียดีกว่า...ไปนอนข้างๆหล่อนที่เก่าแล้วอารมณ์ของคุณจะสงบลงเอง”

“ได้คุยเปิดอกกับคุณนี้ อารมณ์ของผมก็สงบลงได้แล้วละ เอาละ เราไปนอนกันเถอะ ผมขึ้นนั่งต่อไปก็เท่ากับดึงคุณให้พลอยมานั่งทรมานด้วยเปล่าๆ ไป! เราไปนอนด้วยกันเหมือนอย่างเมื่อก็ สาบานว่าผมจะไม่ละเมอพิเรนทร์อีกแล้ว ถ้าละเมออีก ยอมให้ถอง”

ทั้งสองหัวเราะออกมาพร้อมๆกันอย่างขบขันยิ่ง

จะเป็นเพราะกระดากหรืออะไรก็ไม่ทราบได้ ไชยยันต์ไม่ยอมกลับไปนอนทางด้านมาเรีย ไม่ว่าเขาจะบู้ไปคะยั้นคะยอ เช่นไร คงยึดที่นอนในแปลนเดิม ก่อนที่จะลุกไปต่างสงบนิ่ง ไม่พูดจาคำใดกันอีก

ส่วนไชยยันต์ละเมออะไรอีกหรือไม่ รพินทร์ไม่อาจทราบ
หลังจากนั้นเขาหลับไปอย่างสนิทที่สุดในระยะเวลาอันรวดเร็ว
เพราะร่างกายปรารถนาในการพักผ่อนเต็มทน ไม่ได้รู้สึกตัว
ขึ้นมาอีกเลย...เป็นระยะเวลาติดต่อกันหลายชั่วโมง

เหตุการณ์ภายในแคมป์ดำเนินไปอย่างถูกต้องตาม
หน้าที่การรับผิดชอบของผู้ที่อยู่เวรยาม เชษฐาปลุกไชยยันต์
ขึ้นมารับเวรต่อจากเขา มาเรียงตื่นขึ้นมาตามกำหนดเวลานั้น
ด้วยเพื่อตรวจอาการของดาริน เมื่อพบว่าอุณหภูมิ ชีพจร และ
ระดับอาการหายใจของราชสกุลสาวอยู่ในลักษณะที่ปกติ
เรียบร้อยดีทุกอย่าง เชษฐาก็บอกว่า

“ปล่อยให้น้อยนอนตามสบายเถอะ อย่าปลุกขึ้นมาเลย”

“แต่ฉันคิดว่าควรจะปลุกดูท่าที่น้อย น้อยนอนหลับ
รวดเดียวมาตลอด โดยไม่รู้สีกตัวตื่นขึ้นมาเลย และเจ้าตัวเองก็
สั่งไว้ให้ปลุกทุก ๆ สี่ชั่วโมงไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ท้วงมาอย่างไม่ไวใจนัก เชษฐามองหน้าคน
ทั้งสองเหมือนจะขังใจอยู่ครู่ ก็ตัดสินใจเขย่าแขนน้องสาวกระซิบ

เรียกเบาๆ ภายหลังจากเขย่าตัวเรียกอยู่สองสามคำ จึงมีเสียง
ครางอื้อในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ อาการของหล่อนงัวเงียไม่ยอม
ตื่น

“น้อยรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

“มีน ง่วง...”

หล่อนตอบอื้อ ตายังไม่ยอมเปิดอยู่เช่นนั้น

“ลองลืมตาซิ น้อย! ลืมตาขึ้นซิ”

เปลือกตาอันปิดสนิทอยู่นั้นไหวพลี้อยู่ครู่หนึ่ง ไชยยันต์
เขย่าตัวร้องบอกในคำสั่งเดิมอยู่อีกสองสามครั้ง จึงค่อยๆ เปิดขึ้น
อย่างอิดโรยกวาดมองดูทั้งสามคนที่มุงรายล้อมรอบตัวแล้วยิ้ม
ให้อย่างเพรียๆ

“ก็ทุ้มก็ยามแล้ว?”

คำถามชนิดนั้น ทำให้อีกสามคนที่คอยเฝ้าสังเกตอาการ
อยู่ รู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้น ดารินยังมีความรู้สึกและสำนึก
เป็นตัวของตัวเองอย่างครบถ้วน

“ห้าทุ่มกว่าแล้ว น้อยหลับมาตลอดสี่ชั่วโมงเศษ พวกเรา
ปลุกน้อยขึ้นมาตามคำสั่ง”

พี่ชายบอก เอ้อมมือมาแตะที่แก้ม ดารินพยักหน้า
หลับตาลงอีกไม่กล่าวอะไรต่อไป

“ควรจะฉีดยา หรือกินยาอะไรบ้างไหม?”

มาเรียถามมาบ้าง จับข้อมือไว้

“ไม่ต้อง ขอนอนเท่านั้น”

“หิวไหม น้อยยังไม่ได้กินอะไรเลย พี่สั่งให้บุญคำเคี้ยว
ซูปเนื้อไว้ให้แล้ว ซุปกระป๋องจากคลังเสบียงของเราก็น่าจะพอ
เหลืออยู่บ้างเหมือนกัน”

“ไม่ค่ะ อยากนอนอย่างเดียว”

“นอนหลับได้สนิทหรือเปล่า หลับสบายไหม?”

ไชยยันต์พยายามจะชวนให้พูด สอบความรู้สึกและ
สิ่งแวดล้อมอื่นๆต่อไป

“หลับสนิท สบายที่สุด ตั้งแต่ออกเดินทางมายังไม่เคยหลับได้อย่างนี้แม้แต่ครั้งเดียว เหตุการณ์เรียบร้อยดีหรือไม่?”

ประโยคหลังหล่อนถามมาบ้าง

“เรียบร้อยดีทุกอย่าง”

หล่อนพยักหน้าอีกครั้ง “พรุ่งนี้ฉันคงจะเป็นปกติเหมือนเดิม เชื่อว่าเช่นนั้น ทุกคนอย่าห่วง ฉันจะหลับละ”

ดารินพูดพิมพ์คำเป็นประโยคสุดท้ายแล้วนิ่งสงบไป

เชษฐาพยักหน้ากับคนทั้งสองเป็นความหมายไม่ให้รบกว่นอะไรอีก แล้วเขากับมาเรียก็ลงนอนต่อ ในขณะที่ไชยยันต์คว้าไฟเฟลลุกขึ้นสลัดแขนขาไล่ความเมื่อยขบ แล้วเดินไปนั่งผิงไฟ จิบน้ำร้อนที่ต้มกับรากไม้บางชนิดซึ่งบุญคำทำเอาไว้ให้ ตาเฒ่าหมดแวรพร้อมกับเชษฐา และเลี้ยงไปนอนแล้ว ยามที่นั่งคุยกับเขาต่อไป คือเสย

ก่อนจะวางหลังราบลงกับพื้น หัวหน้าคณะหันไปมองทางพรานใหญ่ซึ่งนอนตะแคงคู้ยุ่ใกล้ๆ ลักษณะหลับสนิท

ไม่ได้รู้สึกตัวลุกขึ้นมาในระหว่างที่เขาเปลี่ยนยามกับไชยยันต์ และปลุกตารินขึ้นมาเมื่อครู่นี้

เชษฐายิ้มให้กับร่างนั้นอย่างพอใจรักสนิท กำหนดอยู่ในใจว่า...จะปล่อยให้รพิณทรนอนพักผ่อนให้มากที่สุดโดยไม่รบกวนอะไรเลย เพราะเหน็ดเหนื่อยมากกว่าทุกคน แต่แล้วพอเขาเอนหลัง...ไหล่กระทบกันเบาๆเท่านั้น จอมพราณก็ขยับตัว ผงกศีรษะมองแล้วยิ้มให้ พิสุจน์ให้เห็นชัดว่า ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เช่นไร บุรุษผู้นี้นอนไวและมีประสาทสัมผัสที่รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์เสมอ

“เปลี่ยนเวรแล้วหรือครับ?”

“ใช่ ทุกอย่างเรียบร้อย นอนต่อไปเถอะ”

เชษฐาตอบมา และในประโยคท้ายดูเหมือนจะเป็นคำสั่งรพิณทรว่าอย่าดีเหมือนกัน ลดศีรษะลงราบพื้นเงียบไป

ในที่สุด เมื่อตีสามผ่านไป มาเรียก็ตื่นขึ้นรับเวรสืบท่อจากไชยยันต์ มันหมายถึงว่า...ช่วงระยะหลังนี้ ทุกสิ่งทุกอย่าง

ภายในแค้มป์จะตกอยู่ในการดูแลรับผิดชอบของหล่อน จนกระทั่งพระอาทิตย์ขึ้น พรานพื้นเมืองที่ตื่นขึ้นรับยามคู่กับ หล่อนคือล่างปา คนใช้สนิทคู่ชีพของหล่อนเอง

มาเรียจับตัวดารินตรวจดูอาการอีกครั้ง เมื่อรู้สึกว่ เพื่อนสาวมีอาการปกติดีเหมือนเดิม ก็ปล่อยให้นอนต่อไป อย่างสงบโดยไม่รบกวนปลุกขึ้นมา

หม่อมสาวถือไฟฉายกับไรเฟิลเดินสูบบุหรี่เตร่ตรวจไป รอบ ๆ บริเวณ ขณะนั้นหมอกลงจัดเสียจนไม่สามารถจะส่องไฟ เห็นภูมิประเทศนอกที่พักรอกไปได้ไกลนัก

ภายหลังจากตรวจตราดูความเรียบร้อยภายในจนเป็นที่ พอใจแล้วก็นั่งผิงไฟ หล่อนนอนพักมาเต็มอิ่มแล้ว ไม่มีความ ง่วงเหงาอ่อนเพลียใด ๆ เหลืออยู่อีก สมองแจ่มใส พละกำลัง พร้อมมูล

ล่างปาก็คลานเข้ามานั่งอยู่ตรงหน้า บ่าวผู้ซื่อสัตย์ ชาวต้องสู้กับนายสาวเลือดยุโรป เพิ่งจะมีโอกาสพบปะกัน ตามลำพังสองต่อสองเป็นครั้งแรก ปลอดภัยจากความเอาใจใส่ รู้เห็นของผู้ร่วมคณะอื่นๆทุกคน

หล่อนยิ้มให้กับคนของหล่อน ยื่นเท้าที่สวมห่อปเดินป่า
ไปให้ช่างปาผู้เปรียบเสมือนทาส รับเอาเท้าข้างนั้นวางไว้กับดัก
ถอดห่อปให้อย่างเคยชินที่ละข้าง จนเหลือแต่เท้างามอัน
เปล่าเปลือย มาเรียเอนเอกเขนกอย่างสบายอารมณ์ฟังก้อนหิน
ยื่นฝ่าเท้าทั้งสองเข้าไปอังก่งไฟเพื่อผิงให้คลายความหนาว
เหน็บจนแทบจะหมดความรู้สึกในขณะนี้ โดยมีเจ้าคนใช้ผู้รักดี
หวดฟันลูบคลำอยู่ที่ปลีน้องเพื่อปรนนิบัติให้คลายความ
เมื่อยขบ

“ช่างปา เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?”

หล่อนเอ่ยทักทายขึ้นด้วยน้ำเสียงแจ่มใส เต็มไปด้วยแว
ปราณีรักสนิท ทั้งสองได้ตอบสนทนากันเบาๆด้วยภาษาพม่า

“ช่างปาไม่เป็นอะไร นายแหม่ม”

“รู้สึกว่่าเจ้ามีอะไรกังวลใจอยู่ และอยากจะพูดกับฉัน...
บอกเถิดมีอะไร?”

เจ้าต้องส่อถอนใจเบาๆ สีหน้าเซ่อตายด้านปราศจาก
ความรู้สึกของมัน เป็นสิ่งที่ไม่มีความสามารถอ่านได้ นอกจาก
นายสาวเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะเข้าใจ

“สร้างปาคิดถึงนายเคราเหลือง”

“เจ้าเป็นคนซื่อสัตย์กตัญญู สร้างปา นายเคราเหลืองตายไปแล้ว อย่าห่วงถึงเขาเลย”

พร้อมกับพูดยิ้ม ๆ มาเรียเอื้อมมือไปลูบหัวเจ้าคนใช้ ชาวตองสู่เบา ๆ

“นายแหม่มมีความสุขดีอยู่หรือ?”

“ฉันก็ไม่เป็นอะไรนี่”

สร้างปาถอนใจอีกครั้ง นิ่งเงียบไปครู่ มือยังทำหน้าที่นวดแผ่นฝ่าเท้าของนายสาวอยู่เช่นนั้น ขณะนั้นเอง เงาดำๆ รือบเรื้อบผ่านหน้าต่างมาเรียไปทางด้านหลัง หล่อนชำเลื่องมองด้วยสายตาและประสาทอันเฉียบไวคมกริบ แต่สร้างปามองไม่เห็นหรือเฉลียวใจคิดอะไรเพราะนั่งหันหลังให้ แหม่มสาวไม่มีอาการเคลื่อนไหวหรือเกิดปฏิกิริยาใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น คงให้สร้างปานวดขาอยู่ตามปกติ เพียงแต่ซ่อนยิ้มไว้ในสีหน้า

“นายแหม่มจะเดินทางไปกับคณะของพรานใหญ่ตลอดไปหรือ?”

“เราร่วมกับพวกเขามากกว่าครึ่งแล้ว ส่างปา”

“ถ้านายเคราเหลือองไม่ตาย ปานนี้เราคงได้กลับเข้าเมืองแล้ว”

“ถูกแล้ว แต่เดิมเราไม่ได้คิดที่จะเดินทางร่วมมากับพวกเขาในครั้งนี้เลย แต่เหตุการณ์มันเกิดขึ้นแปรขึ้นอย่างที่เราก็ไม่คาดฝันล่วงหน้า เจ้าอยากจะกลับกระมัง?”

“นายแหม่มรู้ไม่ใช่หรือ พรานใหญ่จะเดินทางไปไหน?”

“เขาจะไปตามน้องชายที่หายไปของนายใหญ่ ยังเทือกเขาพระศิวะไกลโพ้นโน่น”

“ไม่มีใครไปได้ถึงหรอก นายแหม่ม หรืออาจไปถึงแต่ก็ไม่เคยกลับมาให้เราเห็นหน้าอีกเลย”

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่เราจะต้องรับผิดชอบ หรือคำนึงถึงอยู่”

“ทุกคนจะตายหมด นายแหม่มและส่างปาด้วย ถ้านายแหม่มอยากกลับ ส่างปาจะพากลับ ส่างปาจำเส้นทางในนรกดำที่เราผ่านมาแล้วได้”

“สมมติว่าถ้าอยากกลับ อยากแยกทางกับพวกเขา เราจะ
ทำอย่างไร”

มาเรียมถามยัม ๆ น้ำเสียงเรื้อย ๆ ไม่สนใจกับอาการอัน
กลัดกลุ้มทุกข์กังวลของเจ้าคนใช้คู่ชีพนัก ส่างปาเหลียวไป
รอบ ๆ ปางพัก ซึ่งบัดนี้เงียบสงัด ทุกคนหลับสนิทหมด มองเห็น
สรรพสิ่งรอบด้านเป็นเงาตะคุ่ม ๆ อยู่ด้วยแสงไฟจากเปลวในกอง
ที่ก่อไว้รอบด้าน แล้วขยับตัวเข้ามาจนชิด

“หนี! โอกาสเป็นของเราแล้ว พวกเขาพากันหลับหมด
เราแอบหนีไปเสียเดี๋ยวนี้”

“เจ้าคิดว่า เจ้าจะหนีพรานใหญ่ไปได้พ้นหรือ...เขาจะ
ตามล่าเราจนได้”

ส่างปาสั่นหัว

“ไม่หรอก นายแหม่ม เราเพียงแต่หนี แยกทางกับ
พวกเขาไปเท่านั้น เราไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไร ไม่ได้ขโมยอะไร
ของเขาไป งานข้างหน้าของเขาก็มีอีกมากมาย พวกเขาคง
ไม่ตามล่าเราให้เสียเวลา”

“เจ้ามีห่วงอะไรอยู่ข้างหลังหรือ?”

“ไม่มี นายแหม่ม ถึงชีวิตสร้างปาเองก็ไม่เคยห่วง แต่สร้างปาห่วงนายแหม่ม ไม่อยากให้นายแหม่มได้รับภัยในหนทางอันตรายข้างหน้า”

“ถ้าเราคิดจะแยกทางกับเขา เราก็ไม่จำเป็นต้องหนีเขาไปหรือสร้างปา การหนีหลบหน้า มันเป็นการกระทำของคนขลาดตาขาว คนหักหลังทรยศต่อพวกพ้องโดยหมายจะปลีกลือเอาตัวรอดตามลำพัง เราเพียงแต่บอกพวกเขาคำเดียวว่าเราไม่สมัครใจร่วมไปด้วย และขอแยกทาง เขาก็คงอนุญาตให้เราไปโดยดี”

“แล้วทำไมนายแหม่มไม่แยกทางกับพวกเขา เชื่อสร้างปาเถอะ ถ้าไม่แยกเราตายแน่ รวมทั้งพวกเขาทุกคนด้วย”

“เท่าที่เราผ่านผจญกันมาแล้วนั้น มันก็หมายถึงว่าเราได้ตายร่วมกับพวกเขาทุกคนมาแล้ว เพราะฉะนั้น...ถ้าจะไปตายร่วมกันอีกในกาลข้างหน้า มันก็ไม่แปลกอะไรหรอก สร้างปาเมื่อนายเคราเหลือingtาย พวกเขาไม่ได้ทอดทิ้งเราเลย ความยากลำบาก ความเสี่ยงต่อชีวิตทั้งหลายแหล่ที่เราผ่านมากับ

พวกเขา ทำให้ชีวิตของเราทุกคนที่ร่วมกันอยู่นี้กลายเป็นชีวิตเดียวกันหมด ถ้าแม่จะเลือกได้ในระหว่างข้อที่ว่า ถ้าหันหลังกลับเรารอด แต่ถ้าไปข้างหน้า...เราตาย ฉันก็พร้อมแล้วที่จะเลือกไปตายข้างหน้าพร้อมกับพวกเขา...โดยไม่ถอยแม้แต่ก้าวเดียว”

มาเรียวพูดด้วยน้ำเสียงเนิบ ๆ ไม่ถือเป็นเรื่องสลักสำคัญนัก ส่างปาจ้องหน้า แล้วก็พึมพำออกมาว่า

“นายแฮมม์เป็นคนกล้าหาญเหลือเกิน”

“เราอยู่ด้วยกันมานาน ส่างปา เขาก็รู้จักนายของเจ้าดีแล้วว่าเป็นเช่นไร สำหรับเจ้า ถ้าฉันแน่ใจว่าเจ้าจะเดินทางแยกกลับไปเพียงคนเดียวได้รอดปลอดภัย ฉันก็จะอนุญาตให้เจ้าไปทันทีโดยไม่หน่วงเหนี่ยวไว้”

ส่างปาสั่นหัว

“ส่างปาไม่ทิ้งนายแฮมม์ ส่างปาพูดขึ้นก็เพราะเป็นห่วงนายแฮมม์เท่านั้น นายแฮมม์ไป ส่างปาไปด้วยทุกแห่ง”

“ดีมาก! ตั้งแต่นี้ไปเจ้าอย่าได้พูดเรื่องนี้กับฉันอีก
จงแน่ใจเถิดว่านายของเจ้าพร้อมแล้วที่จะร่วมเผชิญทุกสิ่ง-
ทุกอย่างกับพวกเขาเหล่านั้น แม้แต่ความตาย เหมือนอย่างที่ได้
รวมมาแล้ว”

กล่าวจบ มาเรียก็ฉวยไรเฟิล แหย่เท้าทั้งสองเข้าไปใน
ท่อปที่ทอดออกวาง พอสวมได้ถนัดก็ลุกขึ้น ส่างปาแหงนมอง
อย่างสงสัย

“นั่นนายแหล่มจะไปไหน?”

“เฉยไว้ ส่างปา...”

หล่อนพูดดังๆ ซ่อนยิ้ม

“รู้สึกราวจะมีสิ่งแก่ๆตัวหนึ่ง มาบ้วนเปื้อนอยู่หลังก้นหินนี้
สงสัยจะดอตมาขโมยอะไร ประเดี๋ยวเจ้าจะได้ถลกหนังย่างไฟ”

ขาดคำ มาเรียแผ่นแผ่นลื้อ พ้นเหลี่ยมของก้นหินที่นั่งพิง
อยู่พร้อมกับขยับลุกเลื่อนขึ้นนกปิ่น...เสียงดังสนั่น ประทับขึ้น
ไหล่

ทันใด ก็มีเสียงร้องโวยวายละล่ำละลักในภาษาพม่า
ออกมาจากหลังซุ้มไม้เตี้ยๆในชอกก้นหิน

“โอ้ย! อย่ายิง! นี่คนไม่ใช่ลิง!”

หม่อมสาวยิ้มนิดๆ ยังประทับไรเฟิลอยู่เช่นนั้น

“เอ๊ะ! ก็เห็นอยู่นี่นะว่าเป็นลิง ทำไมถึงพูดภาษาคนได้”

“โธ่! คนจริงๆ ไม่ใช่ลิงสักหน่อย อย่ายิงนา...”

“ใคร? ออกมาเดี๋ยวนี้ เร็ว! ไม่งั้นยิง”

หล่อนคำรามออกมาพร้อมกับหัวเราะหึๆ

มีเสียงเคลื่อนไหวแสกซาก อืดใจเดียวเงาตะคุ่มของ
ตาพรานเผ่าบุญคำก็ค่อยๆ โผล่ออกมาจากหลังก้นหิน
ยิ้มนำๆ พูดอ้อมอ้อ

“บุญคำเองแหละนายหม่อม แล้วกัน เห็นเป็นลิงไปได้”

ปลายลำกล้องของ .375 แม็กนัมในมือของหม่อมสาว
ทิ่มจึกมาที่อกของแก บุญคำสะดุ้งโหยง

“ไม่ใช่บุญคำกระมัง ก็เมื่อตะกี้เห็นอยู่นี้แหละเป็นลิง
ยังงี้ถึงกลายเป็นบุญคำไปได้ นี่เห็นจะเกิดจากอิทธิฤทธิ์มารยา
ของไอ้ผีดิบมันตรัย ลองดูสักเปรี้ยงเป็นยังงี้”

บุญคำร้องลั่น ถอยหลังกรูด

“อย่าเล่นหน้านายแหม่ม บุญคำหวาดเสียว เตี้ยवलันตูม
ออกมาจริง ๆ บุญคำก็อกพังเท่านั้น”

มาเรียกหัวเราะหึ ๆ อยู่เช่นนั้น ในขณะที่สำนางตะลึง
อ้าปากหวอดูตาพรานเผ่าอย่างงง ๆ

หล่อนจ้องปิ่นท่าทางเอาจริงอยู่อีกอีตใจหนึ่ง จึงลด
ปากกระบอกลง

“เข้าไปแอบอยู่ทำไมหลังก้นหินนั้น?”

“บุญคำปวดท้อง เข้าไปถ่ายทุกข์”

ตาเผ่าจอมกะล่อนกลิ้งไปด้วยปฏิภาณ หัวเราะแหะ ๆ อยู่
เช่นนั้น

“เข้าไปถ่ายทุกข์?”

“ใช่แล้ว นายเหม่ม”

แกบอกอ่อยๆ เสด็จเข้ามาผลั้หัวเจ้าสำงป้าผู้ยังนั่ง
อ้าปากอยู่เชิงสัพยอกเบาๆ แล้วทำท่าจะเดินเลยผ่านไปเสีย
แต่เสียงเจี๊ยบขาดของมาเรียตวาดมาเสียก่อน

“อย่าเพิ่งไปนะ อยู่พูดกันให้รู้เรื่องก่อน ไม่แม่ยิงชมอง
ทะลุ”

บุญคำหยุดยืนตัวแข็งอยู่กับที่อีกครั้ง ทำหน้าเรีย
มาเรียกรากเข้ามายืนขวางหน้าไว้

“เห็นแล้วไม่ใช่หรือว่า ฉันนี่เป็นยามอยู่นี่ ดึกตื่นก่อนคืน
ลุกขึ้นมาทำไมถึงไม่บอกให้รู้”

“ว่า...”

ตาเฒ่าเกาหัวยิกๆ ลากเสียงยาว

“คนกำลังปวดท้องซี่ มัวแต่มารายงานอยู่ก็ซี่ราดเท่านั้น”

หล่อนพยักหน้าเนิบๆ ชักต่อมาโดยเร็ว

“ที่อื่น ๆ มีอยู่ถมเถไป ทำไมถึงจะต้องดอดเข้ามาปลดทุกข์
อยู่หลังหินก้อนนี้ด้วย”

“ก็คำมีดดีกตืน จะให้บุญคำถ่อไปปล่อยที่ไหนไกล
เสื่อมมันจะได้ขบชมองนะสิ แล้วเผื่อว่าไปไกล ๆ ทางด้านอื่นนาย
แหม่มสงสัยมองไม่ถนัด ก็ส่งสองบุญคำกลิ้งโคลไปเหมือนกัน
สู้แอบมาปล่อยใกล้ ๆ นายแหม่มไม่ได้ เกิดเรื่องยังงี้ก็ได้ตะโกน
ส่งเสียง บอกความกันทัน”

สมุนเผ่ามีอชวาของรพินทร์ กลอกกลิ้งไปได้รอบตัว
อย่างไม่ยอมจนมาเรียอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ยืนทำเอาโคลงหัว
ซำ ๆ แล้วหันไปออกคำสั่งกับช่างป่าให้ถอยห่างออกไปก่อน
คงเหลือหล่อนกับบุญคำเพียงสองต่อสอง หล่อนหย่อนตัวลงนั่ง
ที่เดิมบอกมาด้วยน้ำเสียงดูเฉยเบาว่า

“นั่งลง! ยังไม่ให้ไปก่อน”

พรานแก่นแก้วหัวเห็ดหมดทางจะขัดขึ้น ค่อย ๆ ทรุดตัว
ลงนั่งโดยดี ทำหัวเราะประจบแก้เก้ออยู่เช่นนั้น หยิบพืนซุน
เข้าไปในกองไฟ แล้วทำเป็นครางฮือหนาวสั่น มาเรียเอนหลัง

ฟังก่อนหิน จ้องตาสีเขียวคมปลาบจับนั่งเงิบ อยู่นิ่งตลอดเวลา
พอตาเฒ่าหันมาสบก็สะดุ้ง รีบหลบตาทันที

“พรานใหญ่สั่งให้นุญคำมาแอบสอดแนมฉันกับสา่งปา
ไซ้ใหม่ ให้มาฟังว่า ฉันกับสา่งปามีความลับปรึกษาหารืออะไรกัน
ในขณะที่ทุกคนหลับหมดเช่นนี้”

คราวนี้นุญคำเงยหน้าขึ้นโดยเร็ว ร้องออกมาอย่างฉิวๆ

“อ้อๆ นายแหม่มก็ เอาบาปกรรมไปใส่แก พรานใหญ่
นอนหลับไม่รู้นอนหลับไม่เห็น ไม่ได้สั่งให้นุญคำมาสอดแนมอะไร
สักหน่อย แล้วนายแหม่มมีความลับอะไรกับสา่งปาละถึงจะต้อง
ให้มาสอดแนมแอบฟังความลับ ก็บอกแล้วว่านุญคำปวดท้อง
ย่องมาถ่าย”

หล่อนจ้องอย่างค้นหา ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ทำขมวดคิ้วนัวหน้า
ไม่พอใจ บ่นอะไรพำอยู่ในลำคอ

“ฉันกับสา่งปาก็ไม่มีความลับอะไร หรือจะมี ก็มืออย่างที่
นุญคำแอบฟังได้ยินหมดแล้วนั่นแหละ ถ้าแม้ว่าการย่องเข้ามา
แอบฟังแอบดูอยู่นี้ ไม่ได้เป็นคำสั่งของพรานใหญ่ ก็ขอชมว่า
นุญคำฉลาดรอบคอบมาก ไม่เสียแรงที่เป็นมือขวาของเขา

ถูกแล้ว ฉันกับช่างปาเป็นฝ่ายที่เพิ่งจะเข้าร่วมทางกับคณะ
ของบุญคำ และเมื่อมีโอกาสพลอตพบปะหารือกันสองต่อสอง
ก็ควรที่ฝ่ายของบุญคำจะต้องหาทางรู้ให้ได้ว่า หรืออะไรกัน
มีแผนทุจริตอะไรหรือเปล่า แต่บุญคำไม่รอบคอบนักหรอก
เพราะตอนที่แอบย่องเข้ามานั้น ฉันเห็นทุกกระยะ และถ้าฉัน
มีแผนทุจริตจริงละก็ เป็นการง่ายมากที่ฉันจะซ่อนกลบุญคำ
โดยแกล้งทำเป็นไม่รู้เสียแล้วก็พูดให้บุญคำได้ยินแต่ในสิ่งดีงาม
เพื่อบุญคำจะได้ตายใจ เอาไปบอกฝ่ายของบุญคำอีกทีหนึ่ง
แผนร้ายของฉันก็จะมีทางสะดวกขึ้นอีก”

“นายแหม่มก็คิดมากไปเอง บุญคำบอกแล้วว่าไม่ได้มา
แอบฟังอะไร แล้วไม่คิดว่านายแหม่มจะมีแผนการร้ายอะไรด้วย
เรา共同为ร่วมตายกันมาถึงขนาดนี้แล้ว มีอะไรจะต้องระแวง
สงสัยกันอีก”

ตาเฒ่าพูดอู้ในลำคอ แล้วขยับเข้ามานั่งทางด้าน
ปลายเท้าของหล่อน มองดูตั้งแต่ข้อเท้าไล่ขึ้นไปจนกระทั่งถึง
ลำขาอันอวบงามของแม่สาวผมทอง ซึ่งรัดตึงเป็นล่ำอยู่ภายใต้
เนื้อผ้าหนาของกางเกงเดินป่า พลงเอื้อมมือเหี่ยวกร้าน
แต่แข็งแรงของแกไปลูบอยู่ที่ข้อซึ่งสวมอยู่หลวม ๆ เหยยหน้าขึ้น
ยิ้มอวดเหงือกดำคล้ำ

“แหะ! แหะ! บุญคำเห็นนายแหม่มให้สร้างปानวดอยู่
ไม่ใช่หรือ?”

“ก็แอบเห็นอยู่แล้วไม่ใช่รี”

“ไม่ได้แอบดูหรอก แต่เห็น”

พร้อมกับพูด บุญคำลุ่ม ๆ คล่ำ ๆ บนแผ่นหนังของรองเท้า
ที่หุ้มเท้าของหล่อนอยู่ แล้วรุกคืบขึ้นมาจับอยู่ที่ข้อเท้าอวบ
ปิบเบา ๆ ค่อย ๆ ตีประจบเลียบเคียง

“นายแหม่มคงจะเมื่อยมาก”

“ฉันชอบนวด!”

หล่อนบอกหน้าตาเฉย ซ่อนยิ้มอย่างเท่าทันไว้

“ไอ้สร้างปา มันจะมีน้ำยาอะไร! มันไม่รู้เส้นรู้สายหรอก
บุญคำสิเรียนนวดมาโดยตรงทีเดียว พ่อเคยเป็นหมอนวด
ปู่ก็เป็น ทวดก็เป็น อยู่หนองน้ำแห่ง บุญคำเป็นหมอนวดประจำ
หมู่บ้าน ใครเมื่อยใครเคล็ด บุญคำจับสามที หายเป็นปลิดทิ้ง”

“เอ๊ะ! เข้าทีนี่ ไม่ยกรู้ แล้วมาจับ ทุบทุบอยู่นั้นทำไม?
จะหวดให้มันรี”

“นายเหม่มจะลองดูไหมล่ะ?”

มาเรียกเท้าที่สวมห่อปทั้งสองข้าง วางโครมลงไปบน
ตักของแก

“ตกลง ลองดู หวดให้ดีนะ แล้วจะมีรางวัล”

บุญคำกระหึ่มยิ้มย่อง ขยับตัวอย่างกระฉับกระเฉง
ถอดรองเท้ามาเรียออก

“รางวัลอะไรล่ะ นายเหม่ม”

“เอาเถอะนะ อะไก็ได้”

มาเรียบอกยิ้ม ๆ ตาสีผักตบจับอยู่ที่หน้าตาของ
พรานเฒ่าเจ้าเล่ห์เป็นประกายขึ้น ๆ

บุญคำลูบมือเข้าหากันเบา ๆ อย่างมันเขี้ยว วางเท้าหล่อน
ลงกับตัก แล้วใช้ฝ่ามือทั้งสองคลึงขยี้ที่ปลีน้องเบา ๆ ทำทาง

เหมือนผู้ชำนาญการนวดจริง ๆ ปากแกก้ชวนคุยไม่หยุด ทั้งพูด
ทั้งนวดเพ้น จนมาเรียเพลินและอยู่ในอารมณ์สบาย ประเดี้ยว
คลึงขี้ที่เข้า ประเดี้ยวคลำเส้นใต้ขาพับ แหม่มสาวหัวเราะคิก ๆ
จ๊กจ๊กจ๊กเดียมดินอยู่ไปมา แต่ก็ปล่อยให้เกลือบคลำขยำขี้ปลิ้นอง
เล่นโดยไม่ขัดขืน

“เฉยไว้ นายแหม่ม...เฉยไว้ ประเดี้ยวหายเมื่อย
เป็นปลิดทิ้ง เดินสบายตัวเบาหัวที่เดียว”

มือของแกเพ้น ปากก็เสกคาถากล่อมไม่ขาดระยะ
อึดใจเดียวเท่านั้น จากระดับน้อง...แกก็ไต่มือเป็นปูเหนือระดับ
เข้าชั้นมากดเส้นอยู่บนขาอ่อน บั้นสีหน้าชิงชังน่าเลื่อมใส
สีน้ชยุ่มเข้าแนวขาอ่อนด้านใน หัวแม่มือก็กดนาบไปตาม
แนวขาด้านนอก

“เส้นตึงไปหมด มิน่าละนายแหม่มถึงเมื่อย นี่ถ้ากด
ไม่เป็น ไม่รู้เส้นละก้ ขาแพลงเดินไม่ได้ทีเดียว ปล่อยตัวให้สบาย
นายแหม่ม หายใจลึก ๆ นาน ๆ ยังจำน...”

ปากแกอธิบายครอกถึงระบบเส้นสายในร่างกาย มือก็
บีบเค้นไต่สูงขึ้นไป เป็นลำดับตามแนวลำขาอันอวบบีบเต่งตึง

ไปด้วยกล้ำเนื้อสาวนั้น ขยับลุกตั้งทำให้ถนัด ดูนาศรัทธายัง
ลักษณะไม่ผิดอะไรกับพ่อหมอนวดผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย

มาเรียแม่มริมฝีปากกลั่นยิ้ม มองดูทุกอิริยาบถแห่งการ
ค่อยๆ ‘รูกล้ำ’ ของแกอย่างเท่าทันทุกขบวน แต่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้
เสีย ปล่อยให้ตาเฒ่าเจ้าอุบายขยำเคล้นกินแดนขึ้นไปเป็นลำดับ
จนกระทั่งถึงโคนขา ดูท่าทางบุญคำกุลิกุจตั้งหน้าตั้งตานวด
โดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ประเดี๋ยวคลึงให้เลือดลมกระจาย
ประเดี๋ยวกดลึกเพื่อให้ถึงเส้นสำคัญ (ตามที่แก้วา)

จากเข้า ไล่เส้นมาจนจรดโคนขา แล้วจากโคนขา
ย้อนกลับลงไปหาเข้า บางทีก็บีบต่อลงไปจนถึงปลายเท้าแล้วก็
ย้อนกลับขึ้นมาอีกสองสามเที่ยว คนถุกนวดชักสบายเท่าๆกับที่
คนนวดก็ยังสนุกมือ

พอเที่ยวที่สี่เกิดอะไรขึ้นไม่ทราบได้ ขณะที่ตาเฒ่าคลำๆ
กดยู่แถวโคนขาด้านใน ตัวแกก็ถูกถีบกระเด็นหงายหลัง
ก้นจ้ำม่ำ พร้อมกับเสียงหัวเราะหึๆของมาเรีย

บุญคำครางหึง เอามือกุมกลางทรวงอก หน้าเหย
กระย่องกระแย่งขึ้นมายืนได้ ก็หันหลังกลับเดินอ้าวหนีโดยไม่ยอมพูดจาว่าขานใด ๆ อีก เสียงมาเรียร้องไล่หลังมาว่า

“กลับมาก่อนตาเฒ่า นวดกำลังสบายทีเดียว จะไปไหน
แล้ว มานวดต่ออีกซี!”

“กูไม่นวดมึงแล้ว”

บุญคำบ่นออกมากับตัวเองเป็นภาษาเมืองกาญจน์

“ห่า! ดีดยังกะอีม้าเทศ! หน้าอกหน้าใจกูพังมิด”

แกหันมาค้อนปะหลับปะเหลือก บ่นพำจนกระทั่งมา
เอนตัวลงนอนรวมกลุ่มกับพรานพื้นเมืองทั้งหลาย พอหัวหย่อน
ลงถึงยาม เจ้าใครคนหนึ่ง ที่นอนอยู่ก่อนแล้วก็ผงกหัวขึ้น
กระซิบกระซาบ

“สะกิดถูกต่อมอะไรเข้า ลุงคำ ถึงได้ถูกถีบกระเด็น
ออกมายังงี้?”